

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.129 van 3 mei 2012
in de zaak A. 199.483/IX-7089**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE
 POLITIEDIENSTEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 maart 2011, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van 6 januari 2011 van het Vast Comité van
Toezicht op de politiediensten waarbij het besluit van 8 juli 2010 om het mandaat
van XXXX als commissaris-auditor niet te vernieuwen, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 214.355 van 30 juni 2011 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de verzoeker hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lien Coenen, die loco advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Dirk Lindemans, die tevens loco advocaat Thomas Eyskens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is op 1 februari 2001 voor een hernieuwbare periode van vijf jaar gedetacheerd naar de dienst Enquêtes voor de politiediensten

van het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten (Vast Comité P). Op 1 februari 2006 wordt zijn mandaat van commissaris-auditor hernieuwd voor een periode van vijf jaar.

3.2. Op 19 mei 2008 beslist het Vast Comité P de verzoeker de tuchtstraf van de berisping met de inhouding van wedde voor een periode van zes weken op te leggen.

3.3. Op 14 mei 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om zijn mandaat, dat afloopt op 31 januari 2011, te verlengen.

3.4. Op 24 juni 2010 komt de plenaire vergadering van het Vast Comité P bijeen om de kandidaten die de verlenging van hun mandaat hebben aangevraagd te horen. De vergadering beschikt op dat ogenblik over een evaluatievoorstel van de verzoeker, opgemaakt op 1 juni 2010 door directeur-generaal Berkmoes overeenkomstig de artikelen 48 en 49 van het statuut van 8 februari 2007 van de directeur-generaal en van de leden van de dienst Enquêtes van het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten. Het evaluatievoorstel is onverdeeld gunstig maar er wordt aan toegevoegd:

“De eerlijkheid gebiedt te vermelden dat hij een tijd terug een uitschuiver gemaakt heeft, uitschuiver waarvoor hij (zwaar) werd gestraft. Zelf heb ik er alle vertrouwen in dat dit gebeuren tot de (spijtige) geschiedenis behoort”.

Over de verzoeker wordt in de notulen het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de heer XXXX, vragen de leden dat de directe overste van de betrokkene, zijnde A. Etienne, adjunct-directeur-generaal, een evaluatie-verslag opstelt betreffende de betrokkene. Het Vast Comité P zal zich over de evaluatie van de heer XXXX en de eventuele hernieuwing van zijn mandaat uitspreken tijdens een volgende plenaire vergadering”.

3.5. Met een nota van 28 juni 2010 geeft de directe overste van de verzoeker de volgende evaluatie:

“Je ne puis que confirmer les termes de l’évaluation, en vue d’un renouvellement du CA XXXX, établie par le Directeur général Henri BERKMOES en date du 01/06/2010 [...].

Je me dois cependant d’insister sur l’image positive que les membres du Service d’enquêtes doivent donner d’eux-mêmes et de l’institution. A deux reprises, et la dernière fois en juin 2009, le CA XXXX a failli à cette obligation. Cet élément doit constituer un point d’attention et d’amélioration important ”.

3.6. Op 8 juli 2010 beslist het Vast Comité P in het kader van de vaststelling van de “basisevaluatie” van de verzoeker, dat hij “niet voldoet voor de functie”. Zijn werk wordt als correct beoordeeld, maar “niettemin” wordt acht geslagen op de feiten die geleid hebben tot de tuchtstraf in 2008.

Tijdens dezelfde plenaire vergadering van 8 juli 2010 beslist het Vast Comité P het mandaat van de verzoeker niet te verlengen. De notulen van de vergadering vermelden daaromtrent:

“Het Vast Comité P heeft tijdens de plenaire vergadering van 24 juni 2010, in aanwezigheid van de directeur-generaal van de Dienst Enquêtes P, de heer XXXX gehoord in zijn motivering en zijn antwoorden op de vragen die hem werden gesteld in het kader van zijn verzoek om een nieuw mandaat van vijf jaar als commissaris-auditor. De basisevaluatie is opgenomen als bijlage 3 bij deze notulen.

Het Vast Comité P beslist de betrokkene niet te benoemen in een nieuw mandaat van commissaris-auditor, om de hierna vermelde redenen:

- in 2008 werden de volgende feiten vastgesteld en erkend in hoofde van betrokkene (plenaire vergaderingen van 4 februari en 19 mei 2008): schending van zijn discretieplicht (artikel 33, van het statuut van de directeur-generaal en de leden van de Dienst Enquêtes van het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten) en van zijn wrakingsplicht (artikel 39, van voornoemd statuut), alsook het niet als een goede huisvader beheren van de middelen hem door het Comité P ter beschikking gesteld (artikel 40, 1ste lid, 1°, van voornoemd statuut);
- krachtens het artikel 20, 5de lid, van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en op het coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse, moet het lid, om benoemd te kunnen worden, beschikken over de nodige kwaliteiten van loyaliteit, discretie en integriteit voor de verwerking van gevoelige gegevens;
- het Vast Comité P is van mening dat betrokkene deze kwaliteiten van loyaliteit, discretie en integriteit niet in zich verenigt en dat hij bijgevolg niet

voldoet aan de verplichting opgelegd door het voornoemde artikel 20, 5de lid”.

De verzoeker ondertekent de basisevaluatie op 15 juli 2010 voor ontvangst. Op dezelfde datum wordt de directeur-generaal van de Algemene directie van de ondersteuning en het beheer van de federale politie ervan in kennis gesteld dat het mandaat van de verzoeker niet verlengd wordt en dat hij bijgevolg vanaf 1 februari 2011 zijn functie binnen de federale politie weer zal opnemen.

3.7. Op 16 juli 2010 dient de verzoeker bij de “commissie ad hoc”, vermeld in artikel 64 van het statuut, beroep in tegen de basisevaluatie. Deze commissie ad hoc kan op grond van artikel 66 van het statuut de aangevochten beslissing “hetzij bevestigen, hetzij volledig of gedeeltelijk wijzigen”.

3.8. Op 7 september 2010 beslist de commissie de basisevaluatie van de verzoeker te wijzigen. Zij oordeelt dat de verzoeker “voldoet voor de functie”, op grond van de volgende overwegingen:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken en de behandeling ter zitting van de Commissie ad hoc op maandag 6 september 2010 blijkt niet dat de eerdere tuchtrechtelijk bestrafte feiten van aard zijn geweest om één van de zeven wettelijke voorziene evaluatiecriteria negatief voor de verzoeker XXXX te beoordelen.

Uit niets (althans steunend op de feiten waarop de Commissie ad hoc vermag acht te slaan) blijkt dat de tuchtrechtelijke bestrafte feiten het functioneren van de appellant hebben bemoeilijkt of onmogelijk hebben gemaakt.

Dat bepaalde feiten tuchtrechtelijk bestraft zijn, staat er niet aan in de weg dat dezelfde feiten meegenomen kunnen worden in de evaluatie en de uiteindelijke afweging die het Vast Comité P moet maken. Het gaat niet om een tweede bestraffing voor dezelfde feiten.

Wel mag worden verwacht dat de impact van deze disciplinaire gestrafte feiten op de evaluatie door het Vast Comité P klaar en duidelijk wordt aangegeven en wordt gemotiveerd. Dit klemmt des te meer nu het voorstel van evaluatie, voorzien in artikel 45, § 3 van de wet toezicht op politie- en inlichtingendiensten, voor elk van de zeven criteria van de basisevaluatie zonder meer gunstig was, zonder enig voorbehoud.

Het Vast Comité P maakt in de beslissing het evaluatievoorstel tot het zijne. En dit zonder aan te geven waarop de tuchtfacten negatief worden aangerekend. Het is daardoor niet mogelijk uit te maken op basis van welke criteria het comité P van oordeel was dat de verzoeker XXXX niet voor de functie voldoet.

De loutere vermelding van de tuchtrechtelijk bestrafte facten is geen afdoende motivering. De bestreden beslissing mist dan ook feitelijke en rechtens verantwoorde grondslag”.

3.9. Ingevolge deze beslissing vraagt de verzoeker op 18 november 2010 aan het Vast Comité P om zijn mandaat te verlengen.

3.10. Op 7 januari 2011 wordt aan de verzoeker medegedeeld dat het Vast Comité P “op zijn plenaire vergadering van 6 januari 2011 beslist heeft om zijn besluit van 8 juli 2010 om [hem] niet te benoemen in een nieuw mandaat van commissaris-auditor, te bevestigen”, op grond van de motieven aangehaald in het besluit van 8 juli 2010.

3.11. De beslissing van 6 januari 2011 vormt het voorwerp van het onderhavige beroep.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep. Zij stelt dat het Vast Comité P op 8 juli 2010 twee beslissingen genomen heeft, met name een beslissing inzake de basisevaluatie -waarbij geoordeeld werd dat de verzoeker niet voldoet voor de functie- en een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoeker om zijn mandaat van commissaris-auditor te hernieuwen geweigerd werd. De beslissing inzake de basisevaluatie werd hervormd door de commissie ad hoc, die geen enkele beslissingsbevoegdheid heeft inzake de hernieuwing van het mandaat. De beslissing waarbij de hernieuwing werd geweigerd is definitief geworden aangezien de verzoeker deze beslissing niet tijdig heeft bestreden met een beroep bij de Raad van State. De hier bestreden

beslissing is een zuiver bevestigende beslissing, na een willig beroep, hetgeen de Raad van State in het schorsingsarrest onder randnummer 7 bevestigd heeft. Zuiver bevestigende beslissingen zijn geen aanvechtbare administratieve rechtshandelingen. De verwerende partij voegt daaraan toe dat haar stelling niet betekent dat de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de evaluatie van iedere zin ontdaan wordt, omdat de betrokken ambtenaar met de beroepsprocedure een negatieve evaluatie kan laten omvormen met het oog op zijn verdere loopbaan buiten het Vast Comité P.

5. De verzoeker antwoordt daar op dat slechts van een louter bevestigende beslissing sprake kan zijn wanneer het gaat om een beslissing waarvan het voorwerp identiek is aan het voorwerp van de eerste beslissing en de tweede beslissing genomen is omdat zich geen nieuwe feitelijke of juridische omstandigheden aandienen. In casu bestonden deze nieuwe feitelijke of juridische omstandigheden wel, aangezien nieuwe elementen aan het dossier werden toegevoegd, met name de beslissing van de commissie ad hoc. Bovendien heeft het Vast Comité P na het (willig) beroep een nieuwe beslissing genomen.

6. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat -ook uit erkenningen vanwege de verzoeker- blijkt dat hij effectief kennis had van de beslissing van 8 juli 2010 om zijn mandaat niet te verlengen, dat die beslissing definitief rechtskracht verworven heeft en dat de beslissing van 6 januari 2011 alleen maar die beslissing bevestigt.

Beoordeling

7. Op 8 juli 2010 heeft het Vast Comité P beslist de verzoeker een negatieve basisevaluatie te geven. Hetzelfde Comité heeft daar onmiddellijk op voortgebouwd en er statutaire gevolgen aan verbonden door het mandaat van de verzoeker niet te vernieuwen, zonder af te wachten of de verzoeker geen gebruik zou maken van de hem door artikel 64 van het statuut gewaarborgde beroepsmogelijkheid tegen zijn negatieve basisevaluatie.

De verzoeker heeft de beroepsmogelijkheid benut. Het instellen van dat beroep maakte de beslissing over de vernieuwing van het mandaat -een gevolgbeslissing daarvan- precair; zij had op dat ogenblik geen enkele materiële rechtskracht meer. De verzoeker diende daar dan ook formeel geen juridische stappen tegen te ondernemen totdat de verwerende partij na afloop van de beroepsprocedure een eindbeslissing zou nemen over zijn situatie.

De omstandigheid dat de verwerende partij op 6 januari 2011 haar eindbeslissing formuleerde als een bevestiging van haar beslissing van 8 juli 2010, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij daarmee de rechtstoestand van de verzoeker niet opnieuw bepaald zou hebben: inmiddels had de commissie ad hoc immers uitspraak gedaan over het beroep van de verzoeker, waarmee -daargelaten de vraag wat de juridische impact van die beslissing kan zijn in het besluitvormingsproces- zich een nieuwe feitelijke situatie aandienende. Met het besluit van 6 januari 2011 heeft het Vast Comité P daar impliciet maar zeker standpunt over ingenomen, wat neerkomt op het opnieuw bepalen van de rechtstoestand van de verzoeker.

De verwerende partij stelt wel dat het Vast Comité P, wegens de specifieke bevoegdheid die het heeft om bij het hernieuwen van het mandaat na te gaan of de betrokkene nog de benoemingsvoorwaarde van loyauteit, discretie en integriteit voor de verwerking van gevoelige gegevens vervult -een bevoegdheid die de overheid die de basisbeoordeling uitspreekt niet zou hebben-, de beslissing van de commissie ad hoc geheel terzijde kon laten, maar in het kader van de bespreking van de onderhavige exceptie volstaat het dienaangaande vast te stellen dat de verwerende partij niet betwist dat de vernieuwing van het mandaat van de verzoeker noodzakelijk voorafgegaan moet worden door een basisevaluatie en dat, te dezen, de enige basisevaluatie waarmee rekening gehouden mag worden deze is van de commissie ad hoc, optredend als beroepsinstantie tegen de beslissing van het Vast Comité P.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van het eerste en het tweede middel

Standpunt van partijen

8. De verzoeker voert in het eerste middel onder meer de schending aan van een aantal artikelen van het statuut van 8 februari 2007 van de directeur-generaal en van de leden van de dienst Enquêtes van het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten (hierna: het statuut). Hij stelt dat artikel 48 van het statuut zeven criteria bevat op grond waarvan de basisevaluatie moet gebeuren en dat het Vast Comité P in zijn geval aan die criteria een voorwaarde heeft toegevoegd door met name bij zijn evaluatie ook rekening te houden met de door artikel 20, vijfde lid, van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en op het coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna: de wet van 18 juli 1991) ingevoerde benoemingsvoorwaarde dat de leden van de dienst Enquêtes moeten beschikken over de nodige kwaliteiten van loyaliteit, discretie en integriteit. Hij stelt voorts dat, nu zijn beoordeling “voldoet niet voor de functie” geen weerspiegeling is van de significante tendensen in de commentaar en niet overeenstemt met de beschrijvende evaluatie inzake de verschillende criteria, de verwerende partij ook artikel 50 van het statuut geschonden heeft en kennelijk onredelijk gehandeld heeft. Hij voegt daaraan toe dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel geschonden heeft door hem, ondanks de zogenaamde gekrenkte loyauteit, discretie en integriteit, na het opleggen van een tuchtstraf in 2008 toch in dienst te laten en nu zijn mandaat niet te verlengen. Verder acht hij ook artikel 66 van het statuut geschonden doordat de commissie ad hoc zijn basisevaluatie omgezet heeft in “voldoet voor de functie” en het Vast Comité P vervolgens, ondanks dat gegeven waarmee het rekening moest houden, zijn eerdere ongunstige evaluatie gewoon bevestigd heeft. In het daarbij aansluitende tweede middel stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zijn mandaat niet hernieuwd wordt, ondanks het feit dat de commissie ad hoc zijn basisevaluatie gewijzigd had.

9. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij, ingaande op de overwegingen van het schorsingsarrest, dat het criterium van de

loyauteit, discretie en integriteit voor de verwerking van gevoelige gegevens een benoemingsvoorwaarde is waarmee ook bij de vernieuwing van een mandaat rekening gehouden kan worden naast de evaluatie van het functioneren van de betrokkene. De beslissing van de commissie ad hoc om de basisevaluatie van de verzoeker te wijzigen had dan ook geen betrekking op dat benoemingscriterium, minstens kon de commissie dit criterium niet regelmatig in haar beoordeling betrekken. Het feit dat de verzoeker uiteindelijk over een gunstige basisevaluatie beschikte betekende dat hij die noodzakelijke voorwaarde voor de vernieuwing van zijn mandaat vervulde, maar houdt niet in dat hij de vernieuwing ook moet krijgen, precies omdat het Vast Comité P uiteindelijk het benoemingscriterium bij de zaak betreft. De beslissing over de basisevaluatie en de beslissing over de hernieuwing hebben niet dezelfde finaliteit: de basisevaluatie is gericht op de beoordeling van het concreet functioneren; bij de hernieuwingsbeslissing moet de fundamentele beroepsethiek onderzocht worden. De impact van de tuchtfeiten kon door de commissie ad hoc niet beoordeeld worden, aangezien zulks niet voorzien is in de criteria vermeld in artikel 48 van het statuut, en kon in redelijkheid aan de orde gesteld worden op het ogenblik van de hernieuwing. Zij voegt daaraan toe dat de stelling, die de Raad van State in het schorsingsarrest ingenomen heeft, tot een anomalie leidt wanneer het bestuur op dezelfde dag een beslissing neemt over de basisevaluatie -waartegen administratief beroep kan worden ingesteld- en over de vernieuwing van het mandaat -waartegen geen administratief beroep mogelijk is-, en met name wanneer de commissie ad hoc na beroep een beslissing neemt die een decisieve invloed heeft op de reeds genomen beslissing inzake de hernieuwing van het mandaat. Zij besluit dat het Vast Comité P zijn beslissing gesteund heeft op het voldoen door de verzoeker aan een benoemingsvoorwaarde en dat de commissie ad hoc zich daarover niet uit te spreken heeft.

10. De verzoeker beaamt in zijn memorie van wederantwoord het standpunt ingenomen in het schorsingsarrest dat het Vast Comité P de beslissing van de commissie ad hoc, die hem gunstig evalueerde, genegeerd heeft en derhalve geen deugdelijke grondslag had voor het bestreden weigeringsbesluit. Hij herhaalt dat, aangezien de commissie ad hoc het tuchtverleden van de verzoeker in haar

beoordeling betrokken heeft, het Vast Comité P die feiten niet meer kon inroepen om te besluiten dat de verzoeker niet voldeed voor de functie.

11. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij nog het volgende toe aan haar redenering:

- Voor de beoordeling van de bevoegdheid van de verschillende organen mag geen rekening gehouden worden met het feitelijk verloop van een bepaalde procedure; het feitelijk in aanmerking nemen, door de commissie ad hoc, van het tuchtverleden van de verzoeker doet niets af aan de vaststelling dat alleen het Vast Comité P zich daar bij de beoordeling van de vernieuwing van het mandaat mag over uitspreken; overigens had de directe meerdere van de verzoeker in zijn advies van 28 juni 2010 ook een onderscheid gemaakt tussen de bevestiging van het voorstel van de directeur-generaal en het tuchtverleden van de verzoeker en heeft laatstvermeld gegeven enkel doorgewerkt naar het besluit om het mandaat niet te vernieuwen.
- Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat slechts over de hernieuwing van het mandaat besloten kan worden nadat de basisevaluatie definitief is; het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht een bestuur, dat een eigen bevoegdheid uitoefent, geenszins te wachten op een advies. Zo kan, in aangelegenheden inzake stedenbouwvergunningen, het college van burgemeester en schepenen een negatief besluit nemen zonder dat de gemachtigde ambtenaar zijn advies uitgebracht heeft. Toegepast op de onderhavige zaak betekent dit dat het Vast Comité P, op grond van een eigen bevoegdheid, de hernieuwing van het mandaat kon weigeren zonder oog te hebben voor de beslissing van de commissie ad hoc. Dat de commissie ad hoc de beoordeling van de verzoeker wel degelijk hervormd heeft, doet niets af aan de eigen bevoegdheid van het Vast Comité P.

Beoordeling

12. Artikel 20, vijfde lid, van de wet van 18 juli 1991 stelt voor de leden van de dienst Enquêtes van het Vast Comité P volgende benoemingsvoorwaarde in: de kandidaten moeten beschikken “over de nodige

kwaliteiten van loyaliteit, discretie en integriteit voor de verwerking van gevoelige gegevens”. Zoals in het arrest over de schorsingsvordering is uiteengezet, speelt die benoemingsvoorwaarde uiteraard ook bij een nieuwe benoeming, te dezen de hernieuwing van het mandaat.

De vraag rijst of, in het kader van een hernieuwing van een mandaat, die voorwaarde onderzocht wordt in het raam van de evaluatie dan wel of de beoordeling ervan voorbehouden is aan het Vast Comité P op het ogenblik dat het over de hernieuwing beslist. In laatstvermeld geval zou dan de omstandigheid dat de commissie ad hoc zich daadwerkelijk over de benoemingsvoorwaarde uitgesproken heeft, niet aan het Vast Comité P kunnen worden tegengeworpen omdat dit orgaan alleen bevoegd is om daarover stelling in te nemen.

13. In het schorsingsarrest is aangenomen dat, zo in beginsel de basisevaluatie betrekking heeft op het functioneren van de betrokkene en zo artikel 48 van het statuut -waarin de beoordelingscriteria voor de evaluatie opgenomen zijn- ook niet verwijst naar de benoemingsvoorwaarden, bepaalde evaluatiecriteria toch zeer algemeen gesteld zijn en aldus toelaten, minstens niet uitsluiten, de attitudes van de kandidaten met betrekking tot de verwerking van gevoelige gegevens in de basisevaluatie te betrekken. Met name is dan verwezen naar artikel 48, 5°, van het statuut dat handelt over “de algemene attitude” van de betrokkene. De Raad van State valt voor de beoordeling van de grond van de zaak dat standpunt bij.

Daar wordt nu aan toegevoegd dat in de logica van het systeem, waarin de basisevaluatie specifiek ingesteld werd met het oog op de vernieuwing van het mandaat -artikel 44, 1°, van het statuut- wat betekent dat het functioneren van de betrokkene vanuit die achtergrond beoordeeld moet worden, er geen enkele deugdelijke reden kan worden bedacht om de basisevaluatie gescheiden te houden van de benoemingsvoorwaarde, temeer daar zowel over de basisevaluatie als over de vernieuwing van het mandaat door hetzelfde orgaan wordt beslist. Voorts blijkt uit niets dat het statuut beoogd zou hebben het Vast Comité P toe te laten om, langs de omweg van een resterende discretionaire bevoegdheid op grond van een nieuw

beoordelingscriterium, de basisevaluatie opnieuw in vraag te stellen, terwijl de basisevaluatie het voorwerp kan zijn van een administratief beroep en de beslissing tot hernieuwing niet. In die zin begrepen verplicht het statuut het Vast Comité P ertoe bij de vaststelling van de basisevaluatie ook rekening te houden met de attitude van de geëvalueerde met betrekking tot gevoelige gegevens. Op grond van die evaluatie, die mogelijk hervormd is door de commissie ad hoc, kan het Vast Comité P dan beslissen over de hernieuwing van het mandaat.

14. Te dezen heeft het Vast Comité P bij de redactie van de basisevaluatie van de verzoeker op 8 juli 2010 rekening gehouden met een aantal feiten die in 2008 aan de verzoeker tuchtrechtelijk waren aangerekend -schending discretieplicht, schending wrakingsplicht en onzorgvuldig beheer van gemeenschapsmiddelen- en die feiten waren het decisief motief om de verzoeker eerst een “voldoet niet voor de functie” te geven en om hem vervolgens op grond van artikel 20, vijfde lid, van de wet van 18 juli 1991 geen nieuw mandaat te verlenen. Daaruit blijkt onmiskenbaar dat het Vast Comité P zelf de benoemingsvoorwaarde van artikel 20 betrokken heeft bij de basisevaluatie. Wanneer de verwerende partij in haar memorie van antwoord dus uiteenzet dat de benoemingsvoorwaarde los staat van de basisevaluatie, gaat haar pleidooi in tegen de houding die zij zelf heeft aangenomen.

15. Bij de beslissing om het mandaat van de verzoeker niet te vernieuwen heeft het Vast Comité P geen acht geslagen op het feit dat de commissie ad hoc bij de beoordeling van het administratief beroep van de verzoeker overwogen heeft dat het Vast Comité P het tuchtverleden van de verzoeker bij de basisevaluatie betrokken heeft zonder aan te geven op welke wijze zulks de beoordeling van de verschillende criteria die daarbij in acht moeten worden genomen en die het Vast Comité P initieel zonder voorbehoud gunstig bevond, heeft kunnen beïnvloeden en dat de commissie ad hoc vervolgens, gebruik makend van haar hervormingsbevoegdheid, de basisevaluatie van de verzoeker gewijzigd heeft in “voldoet voor de functie”.

Uit de stukken die aan de Raad van State voorgelegd zijn blijkt het Vast Comité P op 6 januari 2011 eenvoudigweg het besluit van 8 juli 2010 bevestigd te hebben, zonder enige weerlegging van of kritiek op de beslissing van de commissie ad hoc. Aangezien het Vast Comité P, als hoger gezien, ten onrechte verwijst naar de mogelijkheid om, buiten de basisevaluatie om, nog rekening te houden met de benoemingsvoorwaarde bedoeld in artikel 20, vijfde lid, van de wet van 18 juli 1991, is het voorbijgegaan aan de conclusie van de commissie ad hoc, zonder een eigen motivering te ontwikkelen. Bijgevolg ontbreekt het die beslissing aan een deugdelijke grondslag.

16. Het hoeft geen betoog dat, in geval een ambtenaar gebruik maakt van de statutair gewaarborgde beroepsmogelijkheid tegen de basisevaluatie door het Vast Comité P, dit comité verplicht is om het verder besluitvormingsproces uit te stellen totdat het over de uitspraak in beroep beschikt. Pas op dat ogenblik kan het zijn besluitvormingsproces afronden. De verwijzing naar reglementering waarin het bestuur de mogelijkheid heeft om voorbij te gaan aan een verplicht advies is te dezen compleet irrelevant, aangezien de discretionaire bevoegdheid van het Vast Comité P niet los staat van de beslissing van de commissie ad hoc over de basisevaluatie maar er precies op voortbouwt en de eindbeslissing over de basisevaluatie aldus een wezenlijk beoordelingsgegeven is voor het uitoefenen van de eigen discretionaire bevoegdheid door het Vast Comité P.

17. Het middel is in de hierboven aangegeven mate gegrond.

VI. Anonimisering

18. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de

beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 6 januari 2011 van het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten waarbij het besluit van 8 juli 2010 om het mandaat van XXXX als commissaris-auditor niet te vernieuwen, wordt bevestigd.**
- 2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**
- 3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 mei 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche